ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 2021 *

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αναπαριστά έναν παίκτη του πόλο – Προγενέστερο εθνικό σχέδιο ή υπόδειγμα – Σχετικός λόγος ακυρότητας – Άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 [νυν άρθρο 60, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001]»

Στην υπόθεση T-169/19,

Style & Taste, SL, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον L. Plaza Fernández-Villa, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από την S. Palmero Cabezas και τον H. O'Neill,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

The Polo/Lauren Company LP, με έδρα τη Νέα Υόρκη, Νέα Υόρκη (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από την M. Garayalde Niño, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 7ης Ιανουαρίου 2019 (υπόθεση R 1272/2018-5), αφορώσας διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας μεταξύ της Style & Taste και της The Polo/Lauren Company,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk (εισηγήτρια) και G. Hesse, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Μαρτίου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Ιουνίου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Ιουνίου 2019,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτηση για τον καθορισμό ημερομηνίας διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως, εντός τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2004 η παρεμβαίνουσα εταιρία, The Polo/Lauren Company LP, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της ΕΕ (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, ο οποίος επίσης αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το κάτωθι εικονιστικό σημείο:

3 Η καταχώριση ζητήθηκε για προϊόντα των κλάσεων 9, 18, 20, 21, 24 και 25 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

4 Το σήμα καταχωρίστηκε στις 3 Νοεμβρίου 2005 με τον αριθμό 4049201.

5 Στις 23 Φεβρουαρίου 2016 η προσφεύγουσα, Style & Taste, SL, υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη της ακυρότητας του επίμαχου σήματος, βασιζόμενη σε δικαίωμα βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 60, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 2017/1001).

6 Η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στηρίχθηκε στο ισπανικό σχέδιο ή υπόδειγμα που καταχωρίσθηκε στις 4 Μαρτίου 1997 με τον αριθμό D 0024087, όπως αναπαρίσταται κατωτέρω:

/

/

7 Με απόφαση της 10ης Μαΐου 2018, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας.

8 Στις 5 Ιουλίου 2018 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων δυνάμει των άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001.

9 Με απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2019 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πέμπτο τμήμα του EUIPO απέρριψε την προσφυγή, με την αιτιολογία ότι η ισχύς της καταχωρίσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος είχε λήξει στις 22 Μαΐου 2017.

Αιτήματα των διαδίκων

10 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο να τροποποιήσει την προσβαλλόμενη απόφαση κηρύσσοντας άκυρο το επίμαχο σήμα.

11 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

12 Υπενθυμίζεται, εισαγωγικώς, ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι η αίτηση καταχωρίσεως του επίδικου σήματος υποβλήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 2004 και ότι αυτή είναι η καθοριστική ημερομηνία για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, η υπό κρίση διαφορά διέπεται από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 40/94 (πρβλ. διάταξη της 5ης Οκτωβρίου 2004, Alcon κατά ΓΕΕΑ, C-192/03 P, EU:C:2004:587, σκέψεις 39 και 40, και απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2020, Sky κ.λπ., C-371/18, EU:C:2020:45, σκέψη 49). Εξάλλου, καθόσον, κατά πάγια νομολογία, οι διαδικαστικοί κανόνες εφαρμόζονται γενικώς από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος τους (βλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Ισπανίας, C-610/10, EU:C:2012:781, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), η διαφορά διέπεται από τις διαδικαστικές διατάξεις των κανονισμών 207/2009 και 2017/1001.

Επί του παραδεκτού

13 Το EUIPO υποστηρίζει ότι το μοναδικό αίτημα της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτο. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε θέση επί του συνόλου των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 40/94, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να κηρύξει άκυρο το επίμαχο σήμα. Το EUIPO προσθέτει επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να του απευθύνει διαταγή να κηρύξει άκυρο το επίμαχο σήμα.

14 Επικουρικώς, το EUIPO φρονεί ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον, λαμβανομένης υπόψη της λήξεως ισχύος της καταχωρίσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος.

15 Συναφώς, πρώτον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απευθύνει διαταγή στο EUIPO, αλλά να τροποποιήσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

16 Αφενός, καίτοι το EUIPO ορθώς υποστηρίζει ότι το παραδεκτό αιτήματος τροποποιήσεως πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα των αρμοδιοτήτων που παρέχονται στο τμήμα προσφυγών [βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2016, Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft κατά EUIPO (Brauwelt), T-56/15, EU:T:2016:618, σκέψη 12 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία], αρκεί να σημειωθεί ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών ήταν αρμόδιο να κηρύξει άκυρο το επίμαχο σήμα, σύμφωνα με το άρθρο 71, παράγραφος 1, και το άρθρο 163, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001.

17 Αφετέρου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως υποστηρίζει το EUIPO, η εξουσία τροποποιήσεως που αναγνωρίζεται στο Γενικό Δικαστήριο δεν σημαίνει ότι αυτό έχει την εξουσία να αντικαθιστά την κρίση του τμήματος προσφυγών με τη δική του ούτε να αποφαίνεται επί ζητήματος ως προς το οποίο δεν έχει ακόμη λάβει θέσει το εν λόγω τμήμα. Επομένως, η άσκηση της εξουσίας τροποποιήσεως πρέπει καταρχήν να παρέχεται μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο, έχοντας ελέγξει την κρίση του τμήματος προσφυγών, είναι σε θέση να προσδιορίσει βάσει αποδεδειγμένων πραγματικών και νομικών στοιχείων ποια απόφαση έπρεπε να είχε λάβει το τμήμα προσφυγών (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, Edwin κατά ΓΕΕΑ, C-263/09 P, EU:C:2011:452, σκέψη 72). Εντούτοις, το αν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις για την άσκηση της εξουσίας του Γενικού Δικαστηρίου να προβεί σε τροποποίηση είναι ζήτημα ουσίας

που δεν ασκεί επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής [πρβλ. απόφαση της 12ης Μαρτίου 2020, Sumol + Compal Marcas κατά EUIPO – Heretat Mont-Rubi (SUM011), T-296/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:93, σκέψη 22].

18 Δεύτερον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος προϋποθέτει ότι η ακύρωση ή η τροποποίηση της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να έχει, αυτή καθεαυτήν, έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί να ωφελήσει, ως εκ του αποτελέσματός της, τον διάδικο που την άσκησε (πρβλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επιβάλλεται δε η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 54, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 (νυν άρθρο 62, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001), σήμα το οποίο κηρύχθηκε άκυρο θεωρείται ότι εξαρχής δεν παρήγαγε τα αποτελέσματα που προβλέπει ο κανονισμός αυτός. Επομένως, η ακυρότητα του επίμαχου σήματος, η οποία μπορεί να επέλθει μόνον κατόπιν της ακυρώσεως ή της τροποποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, μπορεί να έχει έννομες συνέπειες ικανές να προσπορίσουν στην προσφεύγουσα όφελος για το χρονικό διάστημα πριν από τη λήξη ισχύος της καταχωρίσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος. Κατά συνέπεια, και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν το EUIPO, ούτε το γεγονός ότι η ισχύς της καταχωρίσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος έχει λήξει ούτε το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να απαγορεύσει, δυνάμει του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος, τη χρήση άλλων σημάτων που έχουν καταχωριστεί μετά τη λήξη της ισχύος της καταχωρίσεως του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος στερεί από την προσφεύγουσα το έννομο συμφέρον της να ακυρωθεί ή να τροποποιηθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

19 Κατά συνέπεια, η προσφυγή της προσφεύγουσας πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

20 Προς στήριξη της προσφυγής η προσφεύγουσα προβάλλει, αν και με ασαφή επιχειρηματολογία, έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας με την αιτιολογία ότι η καταχώριση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος είχε λήξει κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Υποστηρίζει, συναφώς, ότι το ισπανικό δίκαιο δεν της επέτρεπε να ανανεώσει την καταχώριση του ως άνω σχεδίου ή υποδείγματος, αλλά ότι αυτό δεν είχε πάψει να υφίσταται λόγω της λήξεως της ισχύος του, και ότι αρκούσε να αποδείξει στο πλαίσιο της διαδικασίας για την κήρυξη ακυρότητας ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα ήταν προγενέστερο από το επίμαχο σήμα και ότι υφίστατο, σύμφωνα με το ισπανικό δίκαιο, κίνδυνος συγχύσεως.

21 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας.

22 Το άρθρο 52 του κανονισμού 40/94 απαριθμεί τους σχετικούς λόγους ακυρότητας σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ειδικότερα, το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι «[τ]ο [σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης] κηρύσσεται […] άκυρο μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο [EUIPO] ή μετά από άσκηση ανταγωγής στα πλαίσια αγωγής για παραποίηση/απομίμηση όταν η χρήση του μπορεί να απαγορευθεί δυνάμει ενός άλλου προγενέστερου δικαιώματος, και ιδίως […] δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με [τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ή με το εθνικό δίκαιο που διέπει την προστασία του».

23 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι διατάξεις του κανονισμού 40/94 πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα της αρχής της προτεραιότητας, δυνάμει της οποίας το προγενέστερο δικαίωμα υπερισχύει των μεταγενεστέρως καταχωρισθέντων σημάτων (πρβλ. απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2013, Fédération Cynologique Internationale, C-561/11, EU:C:2013:91, σκέψη 39). Κατά συνέπεια, τα δικαιώματα που παρέχει το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ασκούνται υπό την επιφύλαξη των δικαιωμάτων δικαιούχων τα οποία έχουν κτηθεί πριν από την ημερομηνία καταθέσεως ή την ημερομηνία προτεραιότητας του σήματος αυτού.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, επισημαίνεται ότι το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 40/94 αποσκοπεί στην προστασία των ατομικών συμφερόντων των δικαιούχων προγενέστερων δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας που συγκρούονται με μεταγενέστερα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ως εκ τούτου, προκειμένου να ζητηθεί η κήρυξη ακυρότητας τέτοιων σημάτων δυνάμει της ως άνω διατάξεως, οι δικαιούχοι προγενέστερων δικαιωμάτων πρέπει να αποδεικνύουν κατ' ανάγκη την ύπαρξη συγκρούσεως με τα σήματα αυτά ήδη από την ημερομηνία καταθέσεως ή την ημερομηνία προτεραιότητας των σημάτων αυτών.

25 Επομένως, προκειμένου να ζητήσει την κήρυξη της ακυρότητας σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 40/94, ο δικαιούχος του προγενέστερου δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια της διατάξεως αυτής πρέπει να αποδείξει κατ' ανάγκην ότι το εν λόγω δικαίωμα του παρέχει τη δυνατότητα να απαγορεύει τη χρήση του ως άνω σήματος κατά την ημερομηνία καταθέσεως ή την ημερομηνία προτεραιότητας του σήματος αυτού.

26 Επιπλέον, αφενός, επισημαίνεται ότι η χρησιμοποίηση του ενεστώτα στο άρθρο 52 του κανονισμού 40/94 υποδηλώνει ότι το EUIPO οφείλει να εξακριβώνει ότι οι προϋποθέσεις για την κήρυξη της ακυρότητας σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης βάσει της διατάξεως αυτής πληρούνται κατά την ημερομηνία που αποφαίνεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 52, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού ορίζει ότι σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί να κηρυχθεί άκυρο εφόσον «υφίσταται» το προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή προγενέστερο δικαίωμα και «πληρούνται» οι σχετικές προϋποθέσεις, όπως εξάλλου ορθώς επισημαίνει το EUIPO στις σχετικές με το άρθρο 60, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2017/1001 κατευθυντήριες γραμμές του. Ομοίως, το άρθρο 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι ένα τέτοιο σήμα μπορεί να κηρυχθεί άκυρο αν η χρήση του «μπορεί να απαγορευθεί». Κατά τα λοιπά, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι ο κανόνας 37, στοιχείο β′, σημείο iii, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), προβλέπει ότι, στο πλαίσιο αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας που υποβάλλεται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας οφείλει να αποδείξει ότι «είναι κάτοχος» ενός από τα δικαιώματα που αναφέρει η διάταξη αυτή ή ότι «νομιμοποιείται» να προβάλει ένα τέτοιο δικαίωμα.

27 Αφετέρου, από την οικονομία των λοιπών διατάξεων του κανονισμού 40/94 περί των σχετικών λόγων ακυρότητας προκύπτει ότι μια αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας πρέπει να απορρίπτεται όταν αποδεικνύεται με βεβαιότητα ότι η σύγκρουση με το προγενέστερο σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήρθη κατά το πέρας της διαδικασίας για την κήρυξη ακυρότητας.

28 Συναφώς, για παράδειγμα, από το άρθρο 56, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι, όταν το ζητεί ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του εν λόγω σήματος απορρίπτεται σε περίπτωση που δεν υπήρξε ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη

της αιτήσεως αυτής, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγούνται της ημερομηνίας της ως άνω αίτησης, και, κατά συνέπεια, ο δικαιούχος του προγενέστερου σήματος μπορεί να κηρυχθεί έκπτωτος δυνάμει του άρθρου 50, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 40/94. Ως εκ τούτου, το άρθρο 56, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 παρέχει τη δυνατότητα στον δικαιούχο σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αποφύγει την κήρυξη ακυρότητας του σήματός του αν ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας αδυνατεί να αποδείξει ότι η σύγκρουση με το προγενέστερο σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα συνεχίζεται κατά το πέρας της διαδικασίας για την κήρυξη ακυρότητας.

29 Επομένως, το γεγονός ότι σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας δεν απολαύει πλέον της προστασίας της Ένωσης κατά την ημερομηνία που το EUIPO αποφαίνεται επί της αιτήσεως αυτής πρέπει να οδηγήσει στην απόρριψή της.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού 40/94, ο δικαιούχος προγενέστερου δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια της διατάξεως αυτής πρέπει να αποδείξει ότι μπορεί να απαγορεύει τη χρήση του επίδικου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης όχι μόνον κατά την ημερομηνία καταθέσεως ή προτεραιότητας του σήματος αυτού, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 24 ανωτέρω, αλλά και κατά την ημερομηνία που το EUIPO αποφαίνεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας.

31 Εν προκειμένω, αφενός, δεν αμφισβητείται ότι η ισχύς της καταχωρίσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος έληξε εντός του 2017, ήτοι πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως στις 7 Ιανουαρίου 2019. Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ισπανικό δίκαιο δεν της επέτρεπε να ανανεώσει την καταχώριση του σχεδίου ή υποδείγματος αυτού, αλλά ότι αυτό δεν είχε εξαφανισθεί λόγω της λήξεως της ισχύος του. Εντούτοις, δεν ισχυρίζεται ούτε, κατά μείζονα λόγο, αποδεικνύει ότι, κατά το ισπανικό δίκαιο, είναι δυνατή η απαγόρευση της χρήσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει ενός τέτοιου σχεδίου ή υποδείγματος μετά τη λήξη της ισχύος της καταχωρίσεώς του. Αντιθέτως, αναγνωρίζει ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, λόγω της λήξεως της ισχύος του, έχει περιέλθει σε δημόσια χρήση και ότι, κατά συνέπεια, μπορεί να χρησιμοποιηθεί από «κάθε Ισπανό».

32 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η χρήση του επίμαχου σήματος δεν μπορούσε πλέον να απαγορευθεί βάσει του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, το τμήμα προσφυγών ορθώς απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα.

33 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο μόνος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθεί και, κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας, σύμφωνα με τα σχετικά αιτήματά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Style & Taste, SL, στα δικαστικά έξοδα.

Παπασάββας Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Ιουνίου 2021.

(υπογραφές)